

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Mariola Urbanowicz

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu Magdaleny Machyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2020 r.

sprawy **J. R.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 27 lipca 2020 r., sygn. akt III K 1197/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w połowie, tj. w kwocie 10 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł, zaś w połowie kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 802/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 27 lipca 2020 r., sygn. akt III K 1197/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego - <u>obraza przepisów postępowania, tj. art. 2 kpk w zw. z art. 5 kpk i art. 7 kpk</u> polegające na nie przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania w charakterze świadka D. R. – żony oskarżonego, co doprowadziło do braku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych sprawy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Prawdą jest, że Sąd Rejonowy w toku przewodu sądowego nie przesłuchał świadka D. R.. Niewątpliwie jednak poczynił szeroko zakrojone starania zmierzające do przeprowadzenia tego dowodu gdyż kilkakrotnie kierował wezwania na wszystkie znane Sądowi I instancji adresy pobytu świadka i podjął próbę doręczenia D. R. korespondencji za pomocą Policji. Niemniej jednak działania te nie przyniosły oczekiwanego rezultatu albowiem nie udało się ostatecznie ustalić aktualnego miejsca pobytu żony oskarżonego by doręczyć jej skutecznie wezwanie na rozprawę. Warto dodać, że podobny kłopot z ustaleniem miejsca przebywania D. R. miał Sąd prowadzący sprawę o rozwód między świadkiem, a oskarżonym (postępowanie to</p>		

zostało z uwagi na tę przeszkodę zawieszono). Obiektywnie rzecz biorąc przesłuchanie tego konkretnego świadka nie było możliwe. W takiej sytuacji nie było konieczności i podstaw do wydania postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego w trybie art. 170 § 1 pkt 4 kpk, gdyż taki wniosek nie został złożony, tym niemniej pominięcie dowodu dopuszczonego z urzędu powinno zapaść w formie decyzji procesowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 394/08, Legalis nr 172919). Sąd Rejonowy uczynił zadość obowiązkowi wskazanemu w zdaniu uprzednim, ponieważ na rozprawie w dniu 13 lipca 2020 r. wydał postanowienie o nieprzeprowadzaniu dowodu z zeznań D. R. opierając się o przepis art. 167 kpk (błędem ze strony Sądu Rejonowego było jedynie powołanie § 1 tego przepisu w sytuacji kiedy nie zawiera on dodatkowych jednostek redakcyjnych). Taka decyzja procesowa była zupełnie prawidłowa i przeciwne zdanie obrońcy na ten temat Sąd Okręgowy ocenił jako nietrafione. Niezrozumiałe jest przy tym negowanie trafności omawianej decyzji procesowej przez pryzmat naruszenia przepisów art. 2 § 3 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, które to przepisy nie dotyczą stricte przeprowadzania konkretnych czynności dowodowych, tylko regulują zasady oceny materiału dowodowego, rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz wskazują cele procesu karnego.

Nie bez znaczenia dla omawianego zarzutu jest to, że jak wynika z zeznań funkcjonariusza Policji P. S., w dniu zdarzenia D.

R. po opuszczeniu mieszkania przez oskarżonego i oddaleniu się przez niego samochodem wezwała Policję przekazując informację o prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości przez jej męża. Świadek nie była razem z oskarżonym w pojeździe, pozostała w mieszkaniu wobec tego D. R. nie miała wiedzy odnośnie trasy jaką przebył w dniu 25 czerwca 2018 r. J. R. kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Zeznania żony podsądnego nie miały więc samodzielnego znaczenia dla przedmiotowej sprawy, gdyż jej wiedza na temat przestępstwa jakiego miał się dopuścić J. R. ograniczała się jedynie do okoliczności, które wynikały jednoznacznie z pozostałych dowodów, a fakt nietrzeźwości kierującego nie był w tej sprawie przez obronę kwestionowany. Tak więc zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania D. R. w żaden sposób nie wpływało na prawidłowość wydanego w sprawie orzeczenia.

Poza tym, wbrew stanowisku apelującego ustalenie w procesie istoty konfliktu między oskarżonym a jego żoną, osoby dostarczającej J. R. alkohol przez kilka dni poprzedzających 25 czerwca 2018 r. oraz przyczyny wezwania Policji przez D. R. było całkowicie zbędne albowiem okoliczności te nie miały najmniejszego znaczenia dla oceny czy oskarżony swoim zachowaniem podjętym w dniu 25 czerwca 2018 r. wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona zarzuczonego mu przestępstwa z art. 178a § 4 kk.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego J. R. od stawianego mu zarzutu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań D. R. z uwagi na brak obiektywnej możliwości przesłuchania tego świadka nie stanowiło żadnego uchybienia ze strony Sądu Rejonowego i nie miało wpływu na prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia. Nieuzasadniony w takich okolicznościach był wniosek o wydanie przez Sąd odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego, gdyż nie zachodziły żadne nieusuwalne wątpliwości co do ustaleń faktycznych, które powinny skutkować uwolnieniem oskarżonego od poniesienia odpowiedzialności karnej za przypisany mu występki.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego - <u>obraza prawa materialnego, tj. art. 178a § 4 kk i art. 42 § 3 kk</u> polegające na błędnym uznaniu, że oskarżony J. R. kierował pojazdem mechanicznym na terenie posesji pomiędzy ulicą (...) a ulicą (...), podczas gdy oskarżony przestawiał pojazd – samochód marki O. (...), na terenie zamkniętym, ogrodzonej posesji, działając wyłącznie w celu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	zabezpieczenia tegoż pojazdu zatem nie na terenie ogólnie dostępnym publicznie.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Najpierw trzeba wyjaśnić, iż zarzut obrazy prawa materialnego z części szczególnej Kodeksu karnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne. Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, które w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny. Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawno-karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone przez Sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów (przy kumulatywnej kwalifikacji prawnej). Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 marca 2019 r., sygn. akt II AKa 259/18, Legalis nr 2123398).</p> <p>Mając na względzie powyższe należało ocenić omawiany zarzut jako błędnie skonstruowany</p>		

albowiem obrońca w rzeczywistości w ramach tego zarzutu zmierzał do podważenia ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy odnośnie trasy jaką w dniu 25 czerwca 2018 r. przebył samochodem marki O. J. R.. Znamienne jest przy tym, że sam oskarżony składając wyjaśnienia podał, iż w dniu 25 czerwca 2018 r. poruszał się w stanie nietrzeźwości drogą dojazdową prowadzącą od posesji nr (...) do ulicy (...), a następnie po około 20 minutowym postoju wrócił w okolice budynku, w którym mieszkał. Natomiast z zeznań funkcjonariusza Policji P. S. wynika jeszcze, że gdy oskarżony podjeżdżając pod dom dostrzegł policjantów kontynuował jazdę samochodem poruszając się drogą równoległą do ul. (...), a następnie zatrzymał się na terenie nieużytku położonego nieopodal, wysiadł z auta i odrzucił kluczyki od pojazdu. Sąd Rejonowy oceniając wyjaśnienia oskarżonego w przedmiotowym fragmencie uznał je za wiarygodne, czego nie podważał w żaden sposób apelujący obrońca. Sprzeczne więc z dowodami, którym przypisana została cecha wiarygodności są wskazania obrońcy, iż w chwili gdy nadjeżdżał patrol Policji samochód oskarżonego stał na terenie zamkniętym. Natomiast okoliczność, że pojazd zatrzymał się w krzakach i silnik został wyłączony nie miały znaczenia dla ustaleń o poprzedzającej to jeździe oskarżonego samochodem w stanie nietrzeźwości. Niezbędne jest jeszcze klarowne podkreślenie, że obszar po jakim poruszał się samochodem w dniu 25 czerwca 2018 r. w stanie nietrzeźwości podsądny nie był wcale terenem zamkniętym i ogrodzonym, jak podkreślał kilkakrotnie skarżący. Zarówno sporządzony przez J. R.

szkie (k. 73), jak i uzyskana przez Sąd Rejonowy dokumentacja fotograficzna drogi dojazdowej do posesji zlokalizowanej przy ul. (...) wiodąca od ulicy (...) pokazują, iż jest to obszar otwarty, który nie jest otoczony żadnym ogrodzeniem i drogą tą może poruszać się właściwie każdy. Obojętne dla prawnokarnej oceny zachowania podsądnego jest to, że droga jaką poruszał się oskarżony zgodnie z pismem Zarządu Dróg Miejskich w P. z dnia 22 maja 2019 r. nie została zakwalifikowana jako droga publiczna albowiem dla wyczerpania ustawowych znamion przestępstwa z art. 178a § 4 w zw. z art. 178a § 1 kk niezbędne jest ustalenie, że sprawca poruszał się pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, a nie po drodze publicznej. Możliwe jest więc popełnienie tego przestępstwa także na obszarze niezakwalifikowanym jako droga publiczna, jeżeli odbywa się tam ruch lądowy, gdyż kryterium „odbywającego się na danym obszarze ruchu lądowego” należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym wykorzystaniem tego miejsca dla ruchu pojazdów i innych uczestników (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. alt IV KK 324/15, Legalis nr 1406409). Sąd I instancji trafnie zauważył, iż droga którą jechał swoim samochodem oskarżony była dostępna dla mieszkańców pobliskich budynków, dla pieszych, a także usługodawców czy służb ratunkowych. Warto tu jeszcze podkreślić, co wynika m.in. z dokumentacji fotograficznej oraz wyjaśnień oskarżonego (k. 106), że na tym terenie usytuowane są trzy

<p>zamieszkałe budynki wielorodzinne, co sprawia, że wspomniana droga jest faktycznie używana. Nie ulega więc żadnej wątpliwości, że w dniu 25 czerwca 2018 r. oskarżony przemieszczając się po drodze na odcinku od ul. (...) biegnącej obok posesji położonej pod adresem ul. (...) prowadził w stanie nietrzeźwości pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, a więc swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 kk. Nie może więc być tu mowy o żadnym naruszeniu przepisów prawa materialnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego J. R. od stawianego jemu zarzutu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Zgromadzony w tej sprawie, trafnie oceniony przez Sąd Rejonowy, materiał dowodowy stanowił podstawę trafnego ustalenia Sadu Rejonowego, iż oskarżony swoim zachowaniem objętym aktem oskarżenia wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona zarzucanego mu przestępstwa, w tym kwestionowane „kierowanie pojazdem w ruchu lądowym”. Sąd Okręgowy nie miał powodów by w jakikolwiek sposób ingerować w słuszne orzeczenie Sądu I instancji.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Zarzut podniesiony przez oskarżyciela publicznego - <u>rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności</u> podczas gdy przesłanki podmiotowe i przedmiotowe przestępstwa, a nadto konieczność uwzględnienia celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, w szczególności potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem kary surowszej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Konieczne jest wyjaśnienie w tym miejscu, że do uznania zasadności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk niezbędne jest wykazanie przez skarżącego sądowi konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia ustalonych okoliczności (tak podmiotowych, jak i przedmiotowych), czy też w zakresie nakazu ich kompletnego uwzględnienia – mających, stosownie do brzmienia art. 53 kk, znaczenie dla wymiaru kary. Samo przeciwstawienie rozstrzygnięciu orzekającego sądu dotyczącego kary wyłącznie odmiennej (krytycznej) oceny tegoż zasadności (co do rodzaju orzeczonej kary, czy jej wymiary), opartej na subiektywnym przekonaniu – bez odniesienia jej do konkretnych okoliczności niedocenionych, bądź przecenionych, przy wymiarze</p>		

kary, nie czyni tego rodzaju zarzutu trafnym. Rodzaj i rozmiar środków represji karnej należy do sfery swobodnego uznania sądu, będąc jego oczywistą prerogatywą. Skarżący może formułując zarzut niewspółmierności kary zakwestionować ten wybór lub wysokość sankcji karnej, niemniej jednak będzie to procesowo skuteczne o tyle, o ile zdoła wykazać sądowi konkretne (określone powyżej) uchybienia w tych działaniach, które tę karę ukształtowały (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt III KK 28/18, opubl. Legalis nr 1896670).

Prokurator podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej J. R. nie wskazał na żadne konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania czy doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia okoliczności mających zgodnie z art. 53 § 1 kk znaczenie dla wymiaru kary. Apelujący ograniczył się właściwie do przedstawienia swojego zupełnie subiektywnego stanowiska, że w jego ocenie kara w wymiarze orzeczonym w wyroku jest niewspółmiernie łagodna. Taki sposób skonstruowania zarzutu nie mógł doprowadzić do podważenia całkowicie słusznych rozstrzygnięć o karze zawartych w zaskarżonym wyroku. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu przedstawił bardzo szczegółową i trafną argumentację, w której wymienił wszystkie powody dla których orzekł taką, a nie inną karę. W rozważaniach tych wymienione zostały także wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające mające niewątpliwie wpływ na wymiar kary zasadniczej wymierzonej oskarżonemu. Sąd Okręgowy w pełni

akceptuje wszystkie te wskazania Sądu Rejonowego wynikające z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia dotyczące zastosowania art. 37a kk przy wymiarze kary, wyboru jej rodzaju i rozmiaru. Sąd II instancji podaje jeszcze, że wszystkie dyrektywy wynikająca wprost z art. 53 § 1 kk (w tym także prewencja generalna oraz indywidualna) zostały w odpowiednim stopniu wzięte przez Sąd Rejonowy pod uwagę przy wymiarze kary wymierzonej J. R..

Rację miał oskarżyciel publiczny, że podsądny był już uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 16 stycznia 2018 r. za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ten fakt spowodował bowiem, że aktualnie osądzane zachowanie J. R. zostało zakwalifikowane jako przestępstwo z art. 178a § 4 kk (w wyroku Sądu Rejonowego zaistniała oczywista omyłka pisarska w zakresie przywołanej kwalifikacji, co Sąd ten powinien sprostować w trybie art. 105 § 1 kpk). Sam fakt, że za uprzednio popełniony czyn została wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności nie przesądza, że również w przedmiotowej sprawie taka właśnie kara musi zostać orzeczona. Nie można bowiem zapominać, że każda sprawa jest inna, występują specyficzne okoliczności łagodzące i obciążające, każdorazowo czyn ma swój stopień społecznej szkodliwości oraz zawinienia. Dlatego też w każdej indywidualnej sprawie sąd meriti wydaje autonomiczną decyzję odnośnie wymiaru kary, nie kierując się w żaden sposób wymiarem kar orzeczonych wobec tego samego sprawcy w innych sprawach, nawet

o zbliżonym modus operandi. Przepis art. 53 § 1 kk ustanawia wprost zasadę swobody sędziowskiej przy określaniu wymiaru kary, jednocześnie uzależniając jej wymiar od stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, a także konieczności spełnienia wszystkich celów kary, w tym zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej. Mając to na względzie, Sąd Okręgowy poparł wnioskowanie Sadu niższej instancji, iż stopień winy i społecznej szkodliwości w tej konkretnej sprawie choć nie był niski, to jednocześnie nie był na tyle wysoki by konieczne było wymierzenie kary pozbawienia wolności z art. 178a § 4 kk. Na korzyść oskarżonego należy zaakcentować niewielki odcinek drogi jaką przebył kierując samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, drogi o niewielkim natężeniu, przez co zagrożenie jakie stworzył dla innych uczestników drogi nie było poważne. W tym wypadku wystarczającym dla spełnienia wszystkich celów kary, w tym również w zakresie oddziaływania wychowawczego na sprawcę, było wymierzenie w oparciu o art. 37a kk kary o charakterze nie izolacyjnym. Taką zaś karą jest 1 rok i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin miesięcznie. Powyższego wniosku nie zmienia w żaden sposób fakt, że oskarżony pośpiesznie wysiadł z pojazdu i odrzucił w krzaki kluczyki samochodowe. Takie zachowanie, jakkolwiek naganne, nie utrudniło w żaden sposób tego postępowania, gdyż chwilę potem wobec policjantów oskarżony przyznał się do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. Dlatego

też nie ma racji prokurator wskazując, że oskarżony uciekł przed funkcjonariuszami Policji w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej i w związku z tym podnoszona okoliczność nie mogła na gruncie rozważań z art. 53 § 2 kk wpłynąć na zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie podsądnemu kary najsurowszego rodzaju.

Sąd II instancji nie miał również żadnych zastrzeżeń do orzeczonych środków karnych w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenia pieniężnego w kwocie 10 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zgodnie bowiem z art. 42 § 3 kk w przypadku popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk obligatoryjne jest orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Natomiast art. 43a § 2 kk określa minimalną wysokość świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, którego orzeczenie jest obowiązkowe w przypadku przypisania sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 kk. Sąd Rejonowy określił wysokość świadczenia pieniężnego na najniższej możliwej wysokości. Nie było przy tym żadnych podstaw by przyjmować, że zachodzi w sprawie oskarżonego J. R. wyjątkowy wypadek, uzasadniony okolicznościami sprawy, o którym mowa w art. 42 § 3 kk aby orzec łagodniejszy zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Brak było zatem powodów do ingerencji w część orzeczenia, która dotyczyła środków karnych.

Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, utrzymując wyrok w pozostałym zakresie w mocy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności twierdzeń prokuratora co do niewspółmierności orzeczonej kary zasadniczej. Wymiar kary był dostosowany ze wszech miar do wszystkich okoliczności badanej sprawy i spełniał wszystkie cele kary. Wobec tego nie było żadnych powodów dla dokonywania jakiegokolwiek ingerencji w tę część orzeczenia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy

Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego J. R. oraz apelacji oskarżyciela publicznego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających z urzędu zmianę bądź uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 2 kpk w razie nieuwzględnienia środków odwoławczych wniesionych przez co najmniej dwa uprawnione podmioty, stosuje się odpowiednio art. 633 kpk. Natomiast art. 633 kpk stanowi, że koszty procesu przypadające od kilku oskarżonych lub oskarżycieli prywatnych albo posiłkowych, jak również od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich. Wspomniane koszty procesu zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając na uwadze fakt wniesienia w tej sprawie apelacji przez obrońcę i prokuratora oraz ich nieuwzględnienie, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w połowie, tj. w kwocie 10 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu</p>

karnym; Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.), zaś w połowie kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa. Ponadto na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 2 ust. 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu opłatę za II instancje w kwocie 300 zł.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak